

„Nu numai că eroismul nu se poate porunci, dar e cu neputință să-l răsplătești...”

- Nicolae Iorga

NATIUNEA

Serie Nouă
Anul XII
Numărul 648

continuitate pentru neam și țară

22 -28 noiembrie 2023

Informație, opinie și atitudine publicistică

Sub semnul „fiarei”: guvernantele de reziliență...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă era ceva de schimbat în tipologia formelor financiare de sprijin acordate de statul român unor categorii de cetățeni era vorba cel mult de denumirea unora dintre ele... Pentru a elimina nuanțele ușor peiorative și de așezare (umilă) a beneficiarilor, de facto, în calitatea

Una în care familia, cea celulă de bază a societății parcă tot mai „de demult”, riscă să devină în sine o altă formulare de nerostit, ca o sancționabilă dovadă a lipsei de toleranță (poate chiar un soi de extremism) față de „creațiile” și creaturile UE, pentru că nu mai vorbim despre valori și nici despre lideri ai binelui zilei de mâine... Iar alocația de susținere a familiei dispărea pentru că așa vrea Eu-

ca mijloc de nivelare a veniturilor într-o Europă tasând drepturile cetățenilor ei... O pensie ce se va chema poate tot de incluziune, pentru că doar condiționările par a fi certe în Europa de mâine...

Și să nu ne mire dacă în această supunere la Oviedo și Legea drep-servilă a guvernanților ne vom trezi și cu o redenumire a actualului minister al fam- de a nu mă supune unui ex- iliei... Schimbare previzibilă deja prin presiunile „orcilor”

Și totuși, cum a fost posibil ca „vakseenul” să fie autorizat?

Gheorghe
Pipera

Acum doi ani era cât p-aci să îmi pierd postul la universitate pentru că făcusem opțiunea prevăzută de Constituție, Convenția de la Oviedo și Legea drep-servilă a guvernanților ne turilor pacienților de a nu mă înțepa „științific” și repetat și de a nu mă supune unui ex- periment pseudo-științific, non-etic și periculos numit „imunizare” contra unui agent patogen niciodată identificat (care a dat lumii cea mai mare fraudă științifică din istorie și cel mai grav experiment de manipulare în masă comis vreodată asupra lumii). S-a numit „vakseenare” și era atunci aproape sigur că va fi devenit obligatorie prin lege. Societatea noastră, în mod neașteptat, s-a opus, iar obligația nu s-a mai impus prin lege. A rămas o obligație implicită, impusă de instituții

uzurpat patentul. Invers, Pfizer/BionTech a reclamat Moderna la Autoritatea Europeană pentru invenții și mărci pentru că i-ar fi copiat patentul. Același patent. Reuters zice că azi Autoritatea Europeană ar fi anulat patentul Moderna. BionTech se declară mulțumită și, în plus, acuză Moderna că a mai uzurpat (furat) și alte patente. Sunt sigur că și alegațiile Moderna contra concurenților sunt la fel de de elegante. Ceva de genul: „L-am făcut hahaleră, el m-a făcut zdreanță, dar nu ne-am jignit”.

Mai important e altceva. Dacă patentul a fost invalidat, cum a fost posibil ca „vakseenul” să fie autorizat și comercializat? Cum poate fi un „vakseen” sigur și eficient dacă patentul e furat? Cine va cere înapoi de la producătorul furăcios banii obținuți fără just temei? Adică, zeci sau chiar sute de miliarde de dolari? Unii astfel de bani fiind răpiți din taxele și impozitele populației?

În plandemie a fost o dispută stupidă între administrația americană și producătorii „vakseenului”, pe motiv căăștia din urmă nu acceptau ca serul să fie produs sub licență gratuită în Africa și India, ca să ajungă la toți. Producătorii s-au opus. Au câștigat. Știți cu ce motivație? Au zis că numai proprietarii patentului pot produce la calitate înaltă „vakseenul”. Și gata, treaba s-a fâșăit. Care proprietari? Că fiecare zice că el e, nu celălalt... Or, onestitatea și dreptatea nu prea îi dau afară din casă pe acești bărbate, Bancel și Bourla... Iată cu cine făcut a Ursula afaceri (cam corupte...) și în cine am fost forțați să credem...

unor asistați aflați la voia pomenilor date de guvernanți... Pentru că așa suna cel puțin ajutorul social, care, în orice mentalitate sănătoasă, și bazată pe respect față de membrii societății, măcar față de cei aflați într-o situație nefavorabilă, neprielnică sau chiar nedreaptă, ar fi trebuit să se numească sprijin social. Atât. Dar problema ce mai gravă nu este că se înlocuiesc denumirile, ci asistăm la rescrierea (dar tot în linia, de acum „progresistă”, a umilirii) a însăși formei de raportare a statului față de cetățeni... Care sunt împinși cu alte câteva trepte sub pedestalul omului obez care azvârlă, nu din milă, ci în dispreț, drepturile convenite pentru unii membri ai societății... În esență, părți ai aceleiași Cetăți, dar nu și Agore a drepturilor și respectului reciproc, adică, de drept, indivizi ce trebuiau și ei întrebați... Poate chiar în primul rând...

Se schimbă dară „mercurialul” de creare și acordare a acestor venituri de sprijin... În care, totul se va cuantifica prin condiționările puse de același stat... Mai mult, se șterge o raportare firească a statului față de membrii lui...

ropa... Dar noi unde suntem, în ce parte a lumii dacă nu ne exprimăm nici măcar când ne sunt atacate fundamentele, de însăși vatră și obârșie, în fond sacrosante pentru societatea noastră?! Practic, totul se va pune „otova” (inclusiv acel venit social) într-o generalizare și uniformizare perversă, dar pe placul și așteptările UE: venitul minim de incluziune... Denumire ce va genera alte concepte-condiționări ale Europei de mâine... Ideea de minim, ca drept de stabilire și în cunquantum și în regulile de acordare de către stat, și cea de incluziune, „suis-generis” având la bază reguli și condiții de acordare...

Se înghesuie totul într-o pârghie a Europe, prin cele coercitive de la nivelul statelor, de supracondiționare a cetățenilor... Pentru că, mâine-poimâine, însuși cetățenii nu vor mai fi tratați, și denumiți, drept cetățeni, ci rezilienți... Și vor exista doar „mercuriale” de uniformizare date pentru orice formă de venit... A oricui... Salariul minim universal, incluziunea minimă (și asta tot „universală”, desigur!) și pensia universală, nu atât ca un venit (cam socialist) minim garantat, ci mai mult

politico-hibride (ălea „orci”, și patroni proști, cu exces de zel, ori în călătoriile care susțin desființarea acestei instituții... Și poate unde sunt profesor nu a mai pus „vakseenarea” (este, puțin redenumit: al incluziui-totuși, templul dreptului...), nii... Cu toate categoriile iar călătorii cu avionul nu am posibile de „rezilienți”, recte făcut până la renunțarea foști cetățeni ai unui stat (bruscă) la „plandemie”. Am presat de „prespapier” -ul scăpat ca prin urechile acunivelant-experimentator al lui, dar nu au scăpat mulți guvernanților aflați în slujba oameni la care țin și de care veneticilor... Și nu, sunt legat, chiar și prin rude-adevărata problemă nu este nie.

Din nefericire, scurt, toți beneficiarii actuali intuțiile de acum doi ani nu de venituri minime și alocații doar că mi-au fost confirmate de sprijin familial vor trebui – ele sunt agravate acum de să se calce în picioare la alte două crize (cea ghișeele (de reziliență!) în „climatică”, inventată, și cea postura de cetățeni umiliți ai militar – geo-politică, impusă statului... Asta este doar de agenda „războiului partea de distragere a sustenabil) și de violenta atenției de la adevăratul campanie, finanțată din bani pericol care se ascunde în publici, contra înghesuirea celor două „dezinformării”, derulată prin forme de venit într-unul sin- ong-uri liberticide (cum ar fi gur (într-o primă fază doar Media Matters) și prin mize-acestea, căci vor urma și ria de „fact checking”. Mai alte încadrări în această mult, acum, „oneștii” „căprărie” a Europei), producători ai vakseenului căci esența cu adevărat care „a salvat vieți” în plandăunătoare va fi în demie se ceartă ca chiorii condiționarea a orice venit între ei cu privire la propri- prin criteriile de „eligibilitate” etatea industrială (patentul) impuse de guvernările și asupra metodei „științifice” guvernantele anilor ce vin... de preparare a serului de manipulare genetică utilizând ARN mesager.

Moderna a dat în judecată Pfizer/BionTech pentru că le-ar fi copiat și

Despre lumină și haitele pradă altor haite...

Nicolae
Bălașa

Pentru că tot am vorbit despre veșnicul război al omului cu el însuși, în completarea spuselor anterioare, adăugăm faptul că în 1916 a intrat și SUA în al Doilea Război Mondial. Rezultatul? În următorii doi ani, numărul celor morți sau schilodiți pe front în confruntările armate s-a dublat. Ca un blestem însă, în același timp, cu mitralierele, tancurile etc., cu întreaga tehnică militară de atunci, inventată de către

treba dacă a existat vreodată o haită care să nu fi căzut pradă unei alte haite?!

Degeaba ni s-a lăsat încă de la facere, în cărțile vechi, ideea de pace și de iubire a semenului (nu există cult pe fața pământului care să îndemne la crimă, sinucidere sau să le accepte pe careva dintre ele), câtă vreme omul este permanent captiv peșterii în care el însuși este statuie mutată și reașezată de-aiurea, chiar de către el, într-un fel de expoziție a morții. Incapabil de a face drumul spre lu-

spre libertate și fac avere. Momâia înțepenită în timp, înfometată și cu scârba în oase, se aruncă bezmetică, la fel ca în 1989, în fața gloanțelor. Momâia moare ciuruită și la fel de înfometată, în timp ce semenul său, cap împăiat, trage sforile și mai pune de un iaht, un sac de bani, schimbă virginele, într-un cuvânt, trăiește pe picior mare, veșnic pe valuri. În vremuri de război, se fac averi, nu glumă! Nu degeaba se spune că în SUA, la New York, pe „strada binelui”, când se simte lipsa banului, imediat se pune de

câtă vreme nu ne vom curăți sufletul și trupul în lumină prin căutarea ei, chiar și în condițiile în care avem ochi și purtăm în noi simțul văzului, chiar dacă avem creier și în el ne-a fost pusă ideea de a gândi, nu vom fi oameni, ci, gradual, niște amețiți cu chip de om, la cheremul vremurilor.

Pentru a pricepe că în oricare din noi stăruie un nemernic, am să vă povestesc o mică întâmplare cu tâlc, din tinerețe: în București, student fiind, pasionat de teatru, devenisem un abonat al spectacolelor de calitate. Prin urmare, în fiecare zi de luni, de cum se deschideau casele pentru procurat bilete, mă și prezentam: întâi la Național, apoi la Notara, după care, desigur, pentru descreștit fruntea și clătit ochii pe viu cu imaginea unor picioare frumoase, la Tănase. Cam de pe la jumătatea săptămânii, seară de seară, tot spectacole! Actrițe la vedere, balerine, o splendoare...

Tânăr fiind, clocotea sângele în mine și tropoteau hormonii mai rău decât armăsarii pe hipodrom, la marile curse. Le dezbrăcam cu privirea. Într-o zi, pe una, în altă zi, pe alta, până ce mi s-au lipit ochii de talia uneia tinerică și pusă pe șotii. Puștoaica, seară de seară, aplaudată la scenă deschisă. Am revăzut spectacolul, i-am dus flori pe scenă, cum se face în semn de respect pentru artă și talent, apoi am invitat-o la restaurant.

Într-o săptămână eram fără o lescaie în buzunar și deja așchie, cureaua de la pantalonii nu mai avea găuri s-o strâng pe mijloc. Cădeau pantalonii de pe mine, însă n-am renunțat. M-am împrumutat la un coleg și cu un buchet de flori de câmp, în mână, m-am repezit să-mi văd „capodopera”, la locul de muncă, în teatru, cu mult înaintea unui spectacol. Dintr-un fel de demisol, locul în care își avea cabina, a urcat scările, spre foaiere, în zgomotul ritmat al tocurelor de la pantofi. Când să o îmbrățșez și să-i ofer florile, ca din senin, de după o ușă, un ghebos: „draga mea, mai ușor cu tropăitul, că de când cu urcatul, tot urci și urci, iar urcatul deranjează!” După câteva zile am încheiat amical. Ce avusesem de împărțit, împărțisem. Ale tinereții valuri!

A doua întâmplare, desigur, cu urmările sale de rigoare. Mai ieri, alaltăieri, într-un anume context, fac o

greșeala de-a pune preț pe disprețul ferchezuit și parșiv, din jurul meu, dispreț care pentru meschinării de trei parale, gata, gata să-mi însăileze un dosar penal și să mă arunce în închisoare. În chestiuni de genul sunt cu ochii în patru și nu le-a ținut, însă în paralel cu tot demersul lor anterior, știindu-mi beteșugul, fățarnicii nu s-au lăsat până nu mi-au mai provocat măcar un preinfarct. Am trecut iarăși pe la cele veșnicie, că tocmai ce uitasem gustul morții, însă iar am scăpat. Ce să mai zic?! Viața nu e o pajiște cu miei. Haite sunt la tot pasul, însă iar vin și întreb: ce haită trebuie să fie acea haită care să nu cadă pradă altei haite?

A treia poveste se vrea o oarecare pildă de ținut minte. Dacă se vrea, că nu pot obliga pe nimeni! De data aceasta nu e despre mine e vorba, ci despre un biet licurici. Zilnic se simțea urmărit de o târâtură, un fel de șarpe înveninat. De cum a văzut-o, licuriciul speriat și s-a pus pe alergat. Și fugi, și iar fugi, târătura după el. La un moment dat, obosit, licuriciul s-a oprit.

– Vrei să mă mănânci, din câte știu nu fac parte din meniul tău!

– Nu, așa e, nu!

– Atunci?! – a întrebat uimit licuriciul.

– Nu-mi place nici că strălucești, și nici că luminezi!...

Morala: cu cât strălucești mai mult, cu atât vor încerca alții să te stingă, iar dacă lumina ta iluminează în jur, iluminându-ți semenii, stingerea ta devine absolut necesară.

Doamne, ce ți-e și cu vremurile, ce ți-e și cu haitele! Doamne, ce ți-e și ție, omule, tot fără lumină?!i

om pentru a măcelări tot omul, gripa spaniolă, observată prima dată la 11 martie 1918, în Fort Riley, Kansas, Statele Unite, ajunsă și în Europa, dublează numărul total al morților de pe întreaga perioadă a războiului. Pentru corectitudine amintim faptul că denumirea de „gripă spaniolă” se datorează presei din Spania, care s-a putut manifesta liber, necenzurat, Spania nefiind implicată în conflict. Prin urmare, presa spaniolă a vorbit cel mai mult despre această molimă, apărută, la general vorbind, tot din cauza omului, oricare ar fi fost el, a omului care s-a complăcut și încă o mai face, în mizeria sa absolută: transformarea premeditată a oricărui semen al său în dușman și lichidarea acestuia.

Pentru izbândă, gradual o altă mizerie: tot ce a fost mai nou ca invenție a minții omului, a fost probat și folosit în a se rade de pe fața pământului pe el însuși. Apoi, desigur, în același scop, omul a devenit haită, în termenii de astăzi „alianță”, „axă” care mai de care, fără a se opri măcar o zi, din întreaga sa istorie cu iz de hoit, pentru a se în-

mina sa interioară, spre sine însuși, omul este și rămâne orb în fața adevăratelor valori. Cum să afli ce este fericirea și să fii fericit, cum să știi ce este binele, cum să trăiești măcar în rândul lumii, câtă vreme goana după avere dictează adevărul pentru cei mulți, adevăr-minciună clocită la cel mai înalt nivel politic, răstălmăcită la televizor și turnată pe gât, prin toate canalele media, omului-momâie mergătoare, trăitor în iluzie, te miri unde pe fața pământului? Obişnuți cu sacrificiul, rostogoliți de sugeratele speranțe, cei mulți merg veșnic înainte cu teama de a nu deranja cumva vreo tărtăcuță împăiată, pusă de în scaunul puterii.

Degeaba ne spune și Biblia, în Matei 5 cu 9 „Feriți făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”, câtă vreme spusa Apostolul, oricare ar fi fost el din preajma Mântuitorului, nu zidește peste noapte castele, nu aduce, la pocnitul din degete, cufere cu galbeni și virgine, celor avizi de putere. Într-o astfel de situație, priponiții în fotoliile de lux, pentru a-și potoli poftele, pun pe roate grija pentru om și îndemnul

o răzmelită. Axa binelui! ...Și axa răului! Axa binelui și axa răului în omul-lume vânturată! Axa binelui și axa răului la nivelul haitelor hămesite cu creiere spălate de trimișii extratereștilor, până mai de curând, unșii lui Dumnezeu pe pământ. Haitele se măcelăresc,ucid, până ce una din ele cade. Și iar vin și mă întreb: Ce haită trebuie să fie acea haită, cât să nu cadă pradă altei haite?

Oameni buni, priviți în același timp cu mine: război în Orientul Mijlociu, război în Răsărit, conflicte și încrâncenări cam peste tot pe fața pământului, neliniști în fiecare din noi... Parafrazându-l pe Eminescu, în acest context, mi se pare firesc să mă întreb: Ce ne mână astăzi pe noi în luptă? Din punctul meu de vedere, nimic! În această situație, de ce ne aruncăm așa, ca besmeticii, cu capul înainte? Aici, ar fi multe de spus. Cum toți suntem într-o permanentă fugă și timp pentru a gândi ioc, amintesc numai că, atâta vreme cât vom rămâne înțepeniți, purtători de povară, cu fața la zid, în peștera în care suntem înlănțuiți, cât timp vom vedea doar umbre și vom asculta doar glasul lor,

O nouă mituire a presei...

Maria Diana Popescu

Chiriașii etajelor superioare ale U.E., din gruparea nealeasă de nimeni, cu denumirea oficială, Comisia Europeană (C.E.), au devenit specialiști în escrocherii colective și evaporarea banilor publici ai statelor membre. C.E. a anunțat, săptămîna trecută, lansarea unui program de finanțare destinat mass-media, de peste 11 milioane de euro pentru două acțiuni distincte: prima, în cuantum de șase milioane de euro, „destinată pentru finanțarea colaborărilor transfrontaliere între organizațiile mass-media de știri și, a doua, de 5 milioane de euro, are ca scop crearea de programe de subvenționare pentru organizațiile mass-media care contribuie direct la viața democratică”. Mai clar, acest anunț al C.E., formulat sub sigla unor sofisme sau silogisme, bazate pe utilizarea aspectelor neesențiale ale acțiunii și inducerea în eroare a oamenilor, în scopul manipulării adevărului, este o mituire mascată a mass-media, ca să joace pe tastatură conform ordinilor primite de la „finanțator”. Un

alt fragment din sofismul Comisiei Europene sună așa: „Finanțarea este destinată consorțiilor de organizații active în sectorul mass-mediei (organizații mass-media non-profit, publice și private, asociații mass-media, ONG-uri etc)”. Unde este independența presei? Presa nu mai e demult cîinele de paza al democrației. Presa a devenit cîinele de companie al dictaturii, al stabilimentului manipulator, care nu permite adevărului să stea la aceeași masă cu cetaățeanul.

Să ne amintim de mituirea mass-media, anume ca să umfle în pene și să îngrozească omul cu pandemia Covid! Și au reușit, dar, între timp lumea s-a trezit din efectul sedativului administrat. E de notorietate mituirea presei în mandatele lui Iohannis, a guvernelor sale, din anii pandemiei. Zeci de milioane de euro au fost cheltuite în acest scop, doar într-un an, scrie solidnews.ro. Alo, DNA, nu e legal ca statul să dea mită mass-media! Fenomenul nu e local, e global, dar asta nu ne mîngîie. Așadar, Comisia Europeană cumpără, cu milioane de euro, presa internă, cumpără tăcerea și supușenia hoardele de propagandiști și flașnetari. De

aceea latră toți în cor. Banul cumpără lesne mintea slabă! Vorbim de cea mai rușinoasă capitulare a mass-media în fața banului! E drept, nu toți sărută dreapta comisiei. Cînd primești bani și declari că ești independent, lesne de înțeles, independența e pusă pe sîrmă de cel care plătește. Nu prea mai avem presă independentă, decît în declarațiile politicianilor și ale naivilor care-i cred. Campania UE, e plătită din banii noștri ca să fim manipulați, mințiți, potrivit voinței stăpînilor din afară.

Nu degeaba se spune că presa este a patra putere în stat. Cele mai cutremurătoare imagini, cele mai agravante voci, cele mai apocaliptice știri, cele mai mari catastrofe, evenimente și predicții cu privire la viitorul planetei, al omenirii, au loc în studiourile de fabricat știri și mai puțin în mediul real. Orice scînteie planetară, orice vînt, în platoul tv. și pe prima pagină se transformă în vîlvătăi și „țunami”. Orice catastrofă planetară, nu justifică lipsa de precauție și de fabulație a jurnaliștilor. Nu justifică actul de manipulare în scopul inoculării fricii. Mituirea repetată a mass-media și transformarea unor instituții de presă în oficine de manip-

ulare a populației de către putere a devenit sport național. Pentru bani, tot mai mulți jurnaliști, făcuți la apelul de seară, acceptă să fie puși în lanțuri, slujesc campaniilor mizerabile de dezinformare, fac mătânii în fața puterii, exagerează în creșterea debitului de manipulare, servitute și, mai ale, prostie. Adevărata miză a unor slujbași din mass-media este alipirea de putere și mersul pe mîna ei, fără de care ar zbura și unii și ceilalți, odată cu huzurul.

Acest soi de jurnaliști, plătiți regește, pun umărul la prăbușirea societății. Ei vînd zilnic, catastrofe, pornografie, incultură, corupție, crime, orori, transformînd instituția mass-media într-un bordel de și pentru obsedați. Presa și-a pierdut valențele informative, devenind, în mare parte, instrument de minciună și propagandă. Pentru a rezista concurenței acerbe de pe piața media, pentru a-și păstra publicul pe care l-a acaparat mișelește, trusturile de presă vor capital de imagine, dezinformarea servind acestui scop. Prea puțini sunt cei care mai atenționează publicul asupra aspectelor prin care este înșelat și orientat într-o direcție greșită, care înfățișează ceva ce nu există. Mass-media servește la in-

toxicarea cu un standard moral deplorabil, care compromite identitatea naturală și alterează esența ei divină, pînă la stadiul de animalitate.

Presa manipulează, manipulată la rîndu-i de forțe oculte din afară. Suprasaturată de bombardamentul mediatic, populația nu mai poate diferenția răul de bine, falsul de adevăr. În scopul unui profit cît mai mare, gustul mulțimii este modelat de mass-media, care nu șomează niciodată la capitolul senzațional, fabricînd de fiecare dată un munte dintr-un mușuroi de cîrțițe. Presa cu caracter informativ trebuie practică de jurnaliști cu moral sănătos. Sper că etapa prin care trece mass-media astăzi, puternic ideologizată și tabloidizată, să fie de scurtă durată. Să se revină la jurnaliști verticali, echidistanți, competenți și imparțiali, care să servească adevărului, națiunii, nu unor interese ale forțelor oculte. Mai sper, că după ce ați lecturat articolul să înțelegeți cine și cum v-au manipulat la demonstrații și la vot! Sinistra mașinărie de propagandă și manipulare și-a pierdut credibilitatea.

Atââât!...

fuzat să plece: „Dacă totul ar fi fost perfect, probabil că nu știam de această capabilitate. Iată că putem să transformăm lucrurile negative în niște oportunități”. Și mai spune același comandant: „Eu văd acest incident ca pe o oportunitate. E un test care mi-a confirmat încă o dată că sistemul e foarte bun”.

Mai spune cineva din conducerea ministerului că în caz real, incidentul nu ar fi avut nicio consecință. Nu pot crede că poate cineva să afirme așa ceva. În caz real, acea rachetă ar fi trebuit să intercepteze o rachetă plecată spre Deveselu. O țintă ratată înseamnă un obiectiv lovit. Dacă asta înseamnă „nicio consecință”, atunci invit conducerea armatei să își mute familiile în Deveselu.

Sincer, mă bucur că am reușit să ies la pensie și nu pot fi numit contemporan cu acest vașnic ofițer care consideră că acest incident ne demonstrează că sistemul este foarte bun. Sunt convins că și Putin va trimite scrisori de felicitare guvernului României pentru reușita achiziționării acestui sistem despre care eu spuneam încă de acum 7 ani nu doar că face din noi o țintă prioritară a Rusiei ci și

că practic nouă nu ne este de niciun ajutor și că eficiența ei este nu doar discutabilă ci practic ineficientă. De altfel, când în Camera Reprezentanților S.U.A. s-a pus problema urgentării trimerii sistemului în România, Casa Albă a trimis un punct de vedere care nu recomandă acest lucru tocmai din cauza ineficienței sistemului: „Casa Albă a transmis Camerei Reprezentanților a Congresului Statelor Unite că se opune accelerării instalării de noi capacități antiaeriene la baza militară americană de la Deveselu din România, arătând că, deocamdată, eficiența lor nu a fost încă dovedită și, în plus, nu sunt cunoscute potențialele consecințe neintenționate pe care acestea le-ar putea avea asupra populației din zonă”.

Cu toate acestea, și după ce acest punct de vedere a fost confirmat de un „incident” de tragere reală, responsabilii M.Ap.N. ne spun că nu e nicio problemă, că a fost o „lipsă de comunicare” între sistemul de lansare și rachetă. De fiecare dată când autoritățile o dau în bară, totul e din cauza unei lipse de comunicare care, iată, se manifestă și între rachetă și

sistemul de comandă. Cum știm noi să acoperim gunoiul și să pretindem că sub celofan este un ecler. „Eu văd acest incident ca pe oportunitate”. Oare acest comandant, crede că toți suntem idioți? Poate vede acest incident ca pe o oportunitate de avansare cum probabil se va întâmpla și cu maiorul/angajat care a aruncat grenada între subordonați. În ultimul timp avem parte numai de astfel de incidente pe care conducerea M.Ap.N. le tratează cu seninătate dînd explicații de doi bani deși situația încadrării, instruirii, dotării armatei este dezastruoasă. Dacă și acest incident este considerat un succes de conducerea armatei, atunci nu pot decît să cred că starea în care se găsește Armata României la această oră este nu doar rezultatul ci obiectivul conducerii armatei și sper din toată inima că odată, cîndva, cineva îi va judeca pentru trădare pe toți cei responsabili.

Mai mult, pe pagina de Facebook a M.Ap.N. evenimentul este prezentat ca și când nu s-ar fi întîmplat nimic, toată lumea e fericită că „rebelă” nu a plecat, putea să cadă în capetele „încoronate” prezente la „revelion” căci

așa e prezentat evenimentul de D.I.R.P., ca un revelion, cu petarde, și pahare cu șampanie. Doamne, iartă-i că nu știu ce fac!

Am înțeles că vom mai da, dacă nu deja am dat încă două miliarde de dolari pentru niște tancuri Abrams pe care S.U.A. nu le mai dorește pentru că războiul din Ucraina a dovedit că sunt inutile, greoaie, scumpe și tințe sigure, așa că le dă dar nu pe degeaba ci pe sume uriașe pe care doar fraierii de români le pot cumpăra pentru că România este condusă de slugi, nu de lideri adevărați. Suntem gata să plătim în avans miliarde de dolari pentru a primi în termen de zece ani tehnica care la momentul plății, nu al achiziționării, este dovedită ineficientă. Doar noi românii suntem în stare de așa ceva. Din cele șapte sisteme „Patriot” plătite acum șapte ani, pînă acuma am primit doar patru. Sunt convins că la fel se va întîmpla și cu tancurile dar cui îi pasă?

La tv se vehiculează o reclamă despre prețurile la nu știu ce supermarket: „atît de ieftin? Atââât”. Eu aș spune „Atît de proști? Atââât!”...

Doar o „altă” turnătorie, de data aceasta nici măcar „dineu”, ci masă principală (printre zăbrele!), cu (poate, dar nu cert!) alți „proști” ...

Cezar Adonis
Mihalache

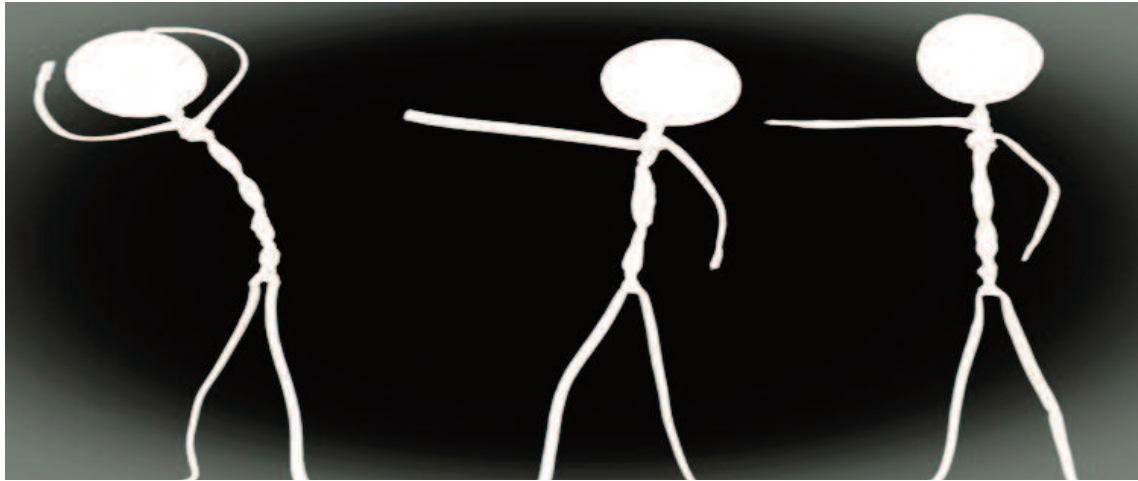
Nu, nu avem nici o șansă să asistăm, politico-economic și socialist-delaționist, la un soi de „Dineu cu proști”... Ci o la o ridicolă turnătorie a proștilor... Una în care guvernării se așteaptă ca simțul social de pără să se reactiveze, stimulat pecuniar, deocamdată pe linie salarială... Și propun recompensarea angajaților delaționiști cu un procent din amenda primită de patronii dar și șefii lor (că turnătorie merge și „la stat”, nu?!)... Un unu la sută din valoarea eventualei amenzi, nici măcar din cea a valorii bunurilor ori a banilor din casa de marcat confiscată!... Și poate un unu la sută și din numărul de zile de pușcărie dacă se ajunge acolo, nu?! De fapt, așa ar trebui răsplătiți turnătorii! Iei și bani, dar iei și din zilele de pușcărie ale aceluia pe care l-ai turnat!... Sigur, oferta Finanțelor-Anaf pentru delaționiști nu este oricum ispititoare, oricât de pornit ar fi un angajat... Pentru că, la un procent din valoarea

eventualei amenzi, nici un salariat nu ar avea de ce să-și riște șansele de a mai fi angajat undeva... Pentru că delatorul nu va putea fi acoperit de normele vizând protecția datelor personale... Căci atunci nu ar mai face sens juridic delațiunea, pâră, acestea neputând fi cadrate juridic ca sesizări sau plângeri, trebuind re-

tuia... Sau poate dacă guvernării mituiau turnătorii de mâine cu acțiuni la firma pârâtă... Dar așa, pe nimic, vorba aia nici măcar clăbucii de la săpunul pe care se așteaptă cei de la fisc să-l scape pe jos patronul turnat, cine să facă mârșava delațiune?!... Iar cei ce au promovat această aberație știu bine asta... Pentru că

tronii vizați o contestă, iar Justiția întârzie pronunțarea sau o anulează... Altminteri, în afara legii, se va afla chiar cel ce va fi transferat în contul delaționiștilor banii... În cont, pentru că nu vor putea fi dați numerar la casieria fiscalului într-un sistem restrângând însuși dreptul la numerar al cetățenilor (fie ei și turnători

cului, chemându-i pe salariați să-și toarne șefii pentru o contravaloare mai mică poate chiar decât prețul biletului până la sediul centralei turnătorilor, din și dintre sisteme, ci o formă îmbrăcată și promovată juridic, într-o formulă legislativă, prin care să se mai plantează o rădăcină din care să se dezvolte următoarele trunchiuri ale răului absolut... Pentru că turnătorie salariatului nu va funcționa, dar va permite puterii să adauge acolo alte măsuri și alte categorii, activând și punând „în drepturi” o lege a ilicitului adusă la zi! Alăturându-le angajaților-turnători, categoriile „clasice” pe care le urmărește sistemul: vecinul turnător, ruda „vârsătoare”, mâncătorii din fâraș... O mizerie atât de rău mirositoare că ar trebui să vomăm cu toții direct în urnele electorale... Pentru că, prin comparație, trecutul, în care eu clocit astfel de apucături, devine oglindă, dar nu de mimetism la decenii distanță, ci de cioburi în retina unui viitor tot mai depărtat de reperate morale...

cunoscute strict ca turnătorii...

Da, dacă era vorba de unu la sută din cifra de afaceri a firmei respective, poate mai avea un sens stupidenza antidecalogică a preotului ajuns șef la Finanțe... Răspopit, sperăm noi, înainte de a fi intrat în ochiul dracului... Ba, chiar de a fi devenit irisul aces-

delațiunea unui angajat trebuie cumva „îmbrăcată” juridic pentru a putea fi folosită... De la încadrarea într-un text de lege a delațiunii, până la finalizarea anchetei fiscal-financiare care să confirme cuantumul unei amenzi... Pentru că nu vor putea fi recompensați turnătorii cu unu la sută dintr-o amendă dacă pa-

sadea)...

Dar toate acestea sunt, ne-am obișnuit deja, doar părți din praful ridicat de niște ageamii ce tropăie a agarici prin „sistemele” de stat... Politic, financiar, fiscal... Un biet praf, nici măcar o abilă perdea de fum, pentru că scopul real al acestei inițiative nu este pachetul deloc ofertant al fis-

Speranța: să creștem floarea vieții noastre în prietenie și dragoste...

Petre
Jipa

Da, avem nevoie de speranță! Speranța este o emoție puternică care ne ajută să depășim provocările și să vedem lumina în mijlocul întunericului. Indiferent de situațiile dificile cu care ne confruntăm, speranța ne încurajează să mergem înainte și să căutăm soluții. Să nu ne pierdem speranța și să fim deschiși la posibilități noi și minunate. Chiar și cele mai mici gesturi de bunătate și compasiune pot aduce iluminare în viețile noastre și în viețile celor din jurul nostru. Așa că, amintiți-vă mereu de puterea speranței și cum poate să vă inspire și să vă motiveze. Niciodată nu subestimați puterea unui vis sau a unei gândiri pozitive. Speranța este ca o flacără care poate lumina chiar și cel mai întunecat colț al universului.

Să vă spun o poveste despre speranță: Într-un oraș îndepărtat locuia un bătrân numit Ion. Un bătrânel foarte isteț și curios, mereu în căutare de aventuri și cunoștințe noi. De-a lungul timpului, el a

învățat multe despre univers și despre viața pe care o trăiau locuitorii lumii. Într-o zi însorită, Ion a observat că o plantă unică a crescut în grădina lui. Era o plantă strălucitoare, cu flori colorate și petale diafane. Nimeni nu mai văzuse o plantă ca aceasta înainte și toți erau uimiți de frumusețea sa. Ion a hotărât să investigheze această plantă și să descopere mai multe despre ea. A început să facă cercetări și să caute informații în bibliotecă și în baza de date a calculatorului. Cu fiecare descoperire făcută, Ion devenea și mai fascinat de frumusețea și raritatea acestei plante. Cu toate acestea, cu timpul, planta a început să se ofilească și să-și piardă din culoare. Ion a simțit o mare tristețe când a văzut asta și a decis să facă tot posibilul pentru a salva planta. Atunci a început să adune diverse esențe și substanțe speciale, pe care le-a adus din diferite colțuri îndepărtate ale lumii. A experimentat diferite amestecuri și tehnici pentru a ajuta planta să se vindece. După multă muncă și perseverență, planta a început să-și recapete energia și să înflorească din nou. Florile ei străluceau și

erau chiar mai frumoase decât înainte. Toți locuitorii orașului erau uimiți de miracolul realizat. Planta s-a transformat într-un simbol al speranței și al frumuseții, iar Ion a devenit un erou în ochii tuturor. Învierea plantei a fost o amintire a faptului că, indiferent de cât de dificilă poate fi situația, nu trebuie să ne pierdem niciodată speranța și să lucrăm împreună pentru a realiza lucruri extraordinare.

Să nu ne pierdem speranța, pacea mondială poate deveni o realitate. Astăzi raritate, dar cine știe, oamenii răi care vor doar război ajung să înțeleagă că doar pacea și frumusețea acestui pământ protejează lumea noastră.

Acum nu râdeți nu vorbesc despre robotul Ion prezentat de un fost premier, iar asta împreună cu bocancii și indispensabili domnului care au fost purtate într-un război care nu ne privea. Ce legătură aveam noi cu cei din Afganistan, ce rău ne făcuse ei nouă? Așa cum nu o să vorbesc despre fosta Iugoslavie sau despre Irak, toți trăiam pe acest pământ în calitatea noastră de oameni. Știu, percepția se schimbă. Omul nu mai este

om și trebuie transformat în robot, iar armatele pământului și războaiele nu produc încălzirea globală. Doar viețuitoarele naturii cu ale lor mici răbufniri dorsale ne fac rău, doar ele au contribuit la schimbarea climatică. Chiar și noi facem rău naturii de aceea este necesar să nu ne mai înmulțim, doar să ne împărțim, așa ca cum spunea o doamnă „tinerică” care se manifesta la gard creștinește.

Speranța moare ultima, iar eu am speranța că NATO redevine NATO, că UNESCO redevine UNESCO, iar cei care se ocupau cu sănătatea globală or să facă un control celor care se ocupă cu îmbolnăvirea globală.

Câtă speranță pot să adun...? Poate tot atâta cât a adunat bătrânul Ion să caute un leac pentru a însănătoși frumosul. Un scriitor și fost membru al guvernului american, autor al cărții „Marea resetare”, Marc Morano, spune despre discursul recent al lui Klaus Schwab la B.20: „Vorbește despre noi, iar în esență, renunțarea la suveranitatea națională, renunțarea la libertățile individuale și predarea guvernului către

asa numiți experți... Totul. Această agenda este să facem astfel încât să nu avem de ales cu privire la unele dintre cele mai mari întrebări din viața noastră.” „Nu am votat dacă mașinile pe gaz vor fi interzise, nu am votat mandate de vaccinare, nu am votat pentru blocaje, nu am votat pentru interzicerea cărnii. Dar toate acestea se întâmplă, pentru că la aceste întâlniri precum Forumul Economic Mondial și Națiunile Unite, ei se întâlnesc și lucrează într-o asocierie guvern-corporație pentru a ocoli democrația și a impune lucruri prin acest fascism guvernamental corporativ.”

Să fie pace și să avem speranța că o să reușim să creștem floarea vieții noastre în prietenie și dragoste...